Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 8.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50	Ἑξάμηνος . » » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Δ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος *Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου 1916* *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 21*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ἐνθυμεῖτο τὴς συχνὲς ἀπουσίες τοῦ Ἀγκλάς, ποῦ εἶχαν βάλῃ σὲ περιέργεια καὶ τὴν γυναῖκα του· ἐνθυμεῖτο τὰ κινήματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὰ παράξενά του καμώματα, τὸ θυμό του ξαφνα καὶ τὴν ταραχή, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ὅταν τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ξετρύπωσε ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι του τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ μουστάκια ποῦ κάπου θὰ τὰ φοροῦσε βέβαια, ὅπως στὸν Ὅμιλο τῶν Ἐρετῶν.

Ἀλλὰ ἐκεῖνα ποῦ τοῦ βρῆκαν τότε στὸ ἐπανωφόρι, —ὁ Ἐρρῖκος τὰ ἐνθυμεῖτο πολὺ καλά,—δὲν ἦταν τὰ ξανθά, τὰ μακρυά, τὰ νεανικὰ γένεια τοῦ κόμητος Ρουσόσκη, μὲ τὰ στριμένα, τανασηκωμένα μουστάκια· ἦταν κάτι γένεια μαῦρα μὲ πολλὲς ἄσπρες τρίχες, πιὸ κοντά, πιὸ γεροντικά, καὶ κάτι μουστάκια μικρά, ποῦ ἔπεφταν πρὸς τὰ κάτω, ὅπως —ναί, καλέ!—ὅπως τὰ μουστάκια τοῦ πατέρα του.

Γιατὶ λοιπὸν ὁ Ἀγκλὰς εἶχε στὴν τσέπη του μουστάκια καὶ γένεια σὰν τοῦ πατέρα του; Μ' αὐτὸ ἦταν φανερό: γιὰ νὰ τὰ φορῇ καὶ νὰ τοῦ μοιάζῃ!

Ἀλλὰ πάλι, γιατὶ ἤθελε νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν Σομώ; Σὲ τί τοῦ ἐχρησίμευε ἡ τεχνητὴ αὐτὴ ὁμοιότης;

Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Δὲν ἦταν βέβαια ἱκανός, ἀπὸ ἕνα μόνο περιστατικό, ἀπὸ μιὰ λεπτομέρεια ποῦ ἤξευρε, νὰ φθάσῃ ἀμέσως στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ γαμπρός του ἦταν ὁ κλέπτης τῆς Πιστωτικῆς. Καταλάβαινε ὅμως ὅτι κάτι λάκκον εἶχε ἡ φάβα καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα ν' ἀνακοινώσῃ τὴς σκέψεις του στὸν Καντινιώ, νὰ τοῦ δείξῃ προπάντων ἐκεῖνο τὸ μετάλλιο τοῦ Ὁμίλου τῶν Ἐρετῶν, ποῦ θὰ τὸν ἔπειθε, ὅτι δὲν ἦταν τρελλός, ὅταν τὸν ἐβεβαίωνε στὴν Ὀστάνδη ὅτι εἶδεν ἐκεῖ τὸν Ἀγκλάς.

Χωρὶς νὰ σταθῇ πουθενά, τρέχων, ἔφθασε στὴν ὁδὸν Ροσφουκὼλ καὶ μπῆκε στὴ Σχολὴ τοῦ Καντινιώ.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ Σχολὴ ἦταν γεμάτη κόσμο. Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἔκαναν τὸ μάθημά τους, ἐνῷ ἡ μαμμάδες, καθισμένες στὴς ἄκρες, ἐπερίμεναν καὶ, γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα κουβέντιαζαν, σιγὰ - σιγὰ ἡ ἔπλεκαν κροσέ.

Ὁ γέρο - ἠθοποιός, ἀπὸ τὴν ἐξέδρα ὅπου ἐδίδασκε μιὰ δραματικὴ σκηνή, εἶδε τὸν Ἐρρῖκο καὶ τοῦ ἔνευσε φιλικώτατα νὰ περιμένῃ.

Τί νὰ κάμῃ; Ὅσο βιαστικὸς καὶ ἂν ἦταν, ἔπρεπε πρῶτα νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα.

Ἐπὶ τέλους τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ φεύγουν. Ὁ καθηγητής, πατρικῶς, ἐφιλοῦσε τὰ κορίτσάκια, ἐχάϊδευε στὸ μάγουλο τὰ γόρια, ἡ μαμμάδες ἐδίπλωναν τὰ ἐργόχειρά των, καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ αἴθουσα ἄδειασε. Ὁ Καντινιὼ καὶ ὁ Ἐρρῖκος ἔμειναν οἱ δυό τους.

* * *

Κουρασμένος, ὁ καθηγητὴς ἐκάθησε μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὸ γραφεῖό του, ἔπιασε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ κεφάλι του κ' ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλός.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐσεβάσθη τὴν ἀνάπαυσι τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ποῦ τὸ ἀτύχημα ἐκεῖνο τῆς Ὀστάνδης τὸν εἶχε γηράσῃ κατὰ δέκα χρόνια.

Ἐπὶ τέλους ὁ Καντινιὼ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καί, μὲ τὸ συνηθισμένο του χαμόγελο, ρώτησε:

— Τί συμβαίνει, πάλι, παιδί μου;... Ἔχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτα σπουδαῖο;

— Κύριε Καντινιώ, κύριε Καντινιώ! ἐφώναξε τότε ὁ Ἐρ

«Γνωρίζετε αὐτὴ τὴν μεντάλλια;... (Σελ. 166, στ. γ'.)»

ρίκος· ἔχω τώρα πιὰ τὴν ἀπόδειξι, ὅτι ὁ γαμπρός μου ὁ Ἀγκλὰς καὶ ὁ κόμης Ρουσόσκη, εἶνε ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Ὁ γέρος ἐκύτταξε τὸ παιδὶ μὲ ἀνησυχία, σὰ νὰ ἔλεγε μέσα του: «Πάλι τὰ ἴδια!.. Μὰ δὲν τοῦ πέρασε λοιπὸν ἀκόμη ἡ μηνιγγῖτις;..»

Ὁ Ἐρρῖκος ὅμως εἶχε βγάλη ἀπὸ

«Τί συμβαίνει πάλι, παιδί μου;..» (Σελ. 165, στ. γ'.)

τὴν τσέπη του τὸ μετάλλιο καὶ, ἀφίνων αὐτὸ στὸ τραπέζι, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ δασκάλου του, τοῦ εἶπε:

— Ὁρίστε!

Συγχρόνως ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται πῶς ἔπεσε στὰ χέρια του ἐκείνη ἡ καρφίτσα.

Ὁ Καντινιὼ ἄκουγε χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Τὸ πρόσωπό του ὅμως ἐφανέρωνε ἔκπληξι, θυμό, λύσσα, ἀγωνία. Καὶ ἅμα ἐτελείωσε ἡ διήγησις τοῦ Ἐρρίκου, ἐπηκώθη, ἐπλησίασε τὸ παιδὶ καὶ μὲ θεατρικὸ λιγάκι, ἀλλὰ πάντα εἰλικρινὲς ὕφος, ἐφώναξε:

— Θάρρος, μικρέ μου φίλε!.. Ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ ἦλθες ἀμέσως νὰ μοῦ τὰ πῇς. Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω!

Ὕστερα ἐσώπασε πάλι κι' ἄρχισε νὰ σουλατσάρῃ. Μὲ τὴν εὐκολία ποὺ εἶχε, σὰν ἠθοποιός, νἀλλάζῃ πρόσωπα, ὁ Καντινιὼ ἔγεινε τώρα ἀνακριτής. Κ' ἐνῷ σουλατσάριζε συνωφρωμένος, σκεπτικός, μονολογοῦσε δυνατά:

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε... τί μπορεῖ νὰ συμβαίνῃ ἐδῶ; Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις εἶνε πράγματι σοβαρά... Μήπως ὑπάρχει κάποια σχέσις μεταξὺ τῆς κλοπῆς τῆς πιστωτικῆς Τραπέζης καὶ τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ἀγκλάς;.. Μήπως ὁ ἀληθινὸς ἔνοχος εἶνε αὐτός;..

Καὶ μόλις ἔκαμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἀμέσως τοῦ ἦλθαν ἐπιχειρήματα, γιὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξουν: Τὸ κλεμμένο ἑκατομμύριο δὲν ξαναβρέθηκε. Ὁ Ἀγκλὰς ὅμως ἦταν πλούσιος, πολὺ πλούσιος, ἀφοῦ μὲ τόνομα τοῦ κόμητος Ρουσόσκη, στὸν Ὅμιλο τῶν Ἐρετῶν, τὸν εἶχεν ἰδῇ νὰ παίζῃ καὶ νὰ χάνῃ χιλιάδες...

Καὶ τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεων τοῦ Καντινιώ, ἦταν τὸ ἑξῆς:

— Πρέπει νὰ δείξουμε στὸν Ἀγκλὰς αὐτὴ τὴ μεντάλλια καὶ νὰ τὸν ρωτήσουμε πῶς ἔτυχε νὰ τὴν ἔχῃ... Ἂν εἶνε ἔνοχος, θὰ ταραχθῇ, θὰ τὰ χάσῃ. Καὶ τότε ἴσως θὰ μπορέσουμε νὰ τοῦ ἀποσπάσουμε καμμιὰ ὁμολογία.

— Πᾶμε λοιπόν! εἶπε ὁ Ἐρρῖκος, ποὺ τὸν ἔκαιγε ἡ ἀνυπομονησία. Αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ εἶνε βέβαια στὸ γραφεῖό του, στὴν Ἰατρικὴ Ζωή.

— Πᾶμε, ἐσυμφώνησε ὁ ἠθοποιός. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ συνοδεύσω στοῦ γαμπροῦ σου καὶ νὰ τὸν ἀνακρίνω μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ βεβαιώτατα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ξεφύγῃ.

Πῆραν ἕν' ἀμαξάκι καὶ ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔφθασαν στὰ γραφεῖα τῆς Ἰατρικῆς Ζωῆς.

***

Ὅταν μπῆκαν στὸ γραφεῖο, ὅπου εἰργάζετο ὁ Ἀγκλάς, [ὁ νέος τοὺς κύτταξε μ' ἀνησυχία, ἀλλὰ γρήγορα ἔκρυψε αὐτὸ τὸ αἴσθημα καὶ μ' εὐγενικὸ μειδίαμα τοὺς ἔβαλε νὰ καθίσουν.

— Εἰς τί χρεωστῶ τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας, κύριε Καντινιώ; ρώτησε. Ὑποθέτω, ὅτι κάτι θὰ μοῦ ζητήσετε γι' ἀγάπη τοῦ Ἐρρίκου. Εὐχαρίστως θὰ κάμω γι' αὐτὸν ὅ,τι μπορέσω, γιατὶ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολύ,μ' ὅλη τὴν ἀντιπάθεια καὶ τὴ δυσπιστία ποὺ μοῦ δείχνει.

Ὁ μικρὸς Δαλλινύ, ἀκράτητος, ἑτοιμάσθηκε νὰ μιλήσῃ, καὶ νὰ ρίψῃ κατὰ πρόσωπο τοῦ γαμπροῦ του ὅσα ἤξερε εἰς βάρος του. Ὁ Καντινιὼ ὅμως τὸν ἐμπόδισε μ' ἕνα νεῦμα καί, ἥσυχα - ἥσυχα, ὡς νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ρώτησε:

— Ἀγαπητέ μου Ἀγκλάς, μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἀδιακρισία, ἀλλὰ ἤθελα πολὺ νὰ διαφωτισθῇ μιὰ ἀμφιβολία ποὺ ἐγεννήθη στὸν Ἐρρῖκο καὶ 'ς ἐμέ, τὸν καιρὸ ποὺ ἤμαστε μαζὶ στὴν Ὀστάνδη. Μπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε μερικὲς πληροφορίες γιὰ ἕνα κάποιο κόμητα Ρουσόσκη, ποὺ ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσουμε στὸν ἐκεῖ Ὅμιλο τῶν Ἐρετῶν;

Ὁ Ἀγκλὰς κατανίκησε τὴν ταραχή του,πῆρε ἕνα ὕφος ἀδιάφορο, προσποιήθηκε μόνο κάπεια ἔκπληξι κι' ἀποκρίθηκε:

— Πῶς τὸν εἴπατε;... κόμης Ρουσόσκη;... Ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν γνωρίζω καθόλου αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Ἔπειτα ἐγὼ δὲν ἐπῆγα ποτὲ στὴν Ὀστάνδη καὶ δὲν ἐννοῶ.....

Ἀλλὰ ὁ Ἐρρῖκος δὲν τὸν ἄφισε νὰ πῇ περισσότερα καί, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ πιὰ γιὰ τὰ νεύματα τοῦ Καντινιώ, ἐφώναξε:

— Ὤ, μ' αὐτὸ εἶνε πολύ!... Τολμᾶτε νὰ ψεύδεσθε ἔτσι;.. Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχω ἀποδείξεις!

Καὶ παρουσιάζων εὐθὺς τὴν καρφίτσα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσῃ ἡ Κολέττα, ρώτησε τὸν Ἀγκλάς:

— Γνωρίζετε αὐτὴ τὴ μεντάλλια;

Καθὼς εἶδε τὸ ἐνοχοποιητικὸ ἐκεῖνο κόσμημα, ὁ κακοῦργος ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ γιὰ νὰ τἀρπάξῃ ἀπὸ τἀδύνατα χέρια τοῦ παιδιοῦ. Ἐπρόλαβε ὅμως ὁ Καντινιώ, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπε μὲ φυχραιμία ἀνακριτοῦ, ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε...

— Ναί, ναί! ἐφώναξε ὁ Ἐρρῖκος θριαμβευτικά· σᾶς εἶδα καὶ σᾶς γνώρισα στὴν Ὀστάνδη, βαμμένο καὶ μὲ ψεύτικα γένεια, νὰ παίζετε χαρτιά. Εἴσθε σεῖς ὁ κόμης Ρουσόσκη!

Ὁ κακοῦργος ἐννόησε τότε ὅτι ἦταν χαμένος. Ἔσφιξε τοὺς γρόθους μ' ἕνα σπασμὸ στὸ πρόσωπο, ἕτοιμος νὰ συντρίψῃ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ποὺ εὑρίσκετο πάντα στὸ δρόμο του. Ἀλλὰ κρατήθηκε. Ἕνα καινούργιο σχέδιο εἶχε γεννήσῃ ὁ γόνιμος νοῦς του.

«Εἰς τί χρεωστῶ τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας;..» (Σελ. 166, στ. β'.)

— Λοιπὸν ναί! εἶπε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀγωνιώδη σιωπή. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τὸ ἀρνοῦμαι... Εἶνε ἀλήθεια.

— Ποιὸ εἶνε ἀλήθεια; ρώτησε ὁ Καντινιώ.

— Πῆγα στὴν Ὀστάνδη μὲ ψεύτικο ὄνομα.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὸ χαρτοπαικτικό μου πάθος, ἕνα πάθος ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ κατακτήσω.

Κ' ἔξαφνα ἔκαμε τὸ ὕφος του ἱκετικὸ κ' ἐπρόσθεσε:

— Γνωρίζετε τώρα τὸ μυστικό μου. Ἐρρῖκε, καὶ σεῖς, κύριε Καντινιώ... μὴ τὸ προδώσετε, μὴν καταστρέψετε τὴν εὐτυχία μου, τὴν εὐτυχία τῆς Λουΐζας... μὴ μὲ κάμετε νὰ χάσω τὴ θέσι μου γιὰ τὸ τίποτε!.. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ διορθωθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα...ἄρχισα μάλιστα καὶ θὰ τὸ κατορθώσω... σᾶς ὁρκίζομαι!

***

Τὰ λόγια αὐτά, ὅπως τὸ περίμενε ὁ Ἀγκλάς, ἐσυγκίνησαν καὶ τὸν ἀγαθὸ Καντινιὼ καὶ τὸν Ἐρρῖκο.

Δὲν ἦταν μικρὸ πρᾶγμα νὰ βλέπῃ αὐτὸς νικημένο, ταπεινωμένο μπροστά του τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον, ποὺ τὸν ἤξερε τόσο ὑπερήφανο, κ' ἐκύτταζε τώρα τὸν δάσκαλό του, περιμένων νἀποκριθῇ πρῶτος.

Ὁ Καντινιὼ ἔλαβε τὸ λόγο μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ μαλακό.

— Ναί, εἶπε, θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ κρατήσουμε τὸ μυστικό σας, ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία.

—Τὴν δέχομαι πρὶν τὴν ἀκούσω! ἐφώναξε ὁ Ἀγκλάς. Εἴσθε καλός... σᾶς εὐχαριστῶ!

— Μὴ μ' εὐχαριστῆτε ἀκόμη, ἐξακολούθησε ὁ ἠθοποιός, γιατὶ πρέπει πρῶτα νἀποκριθῆτε σὲ μιὰ ἐρώτησι ποὺ θὰ σᾶς κάμω, γιὰ νὰ διαλυθοῦν, ὡς ἐλπίζω, κάποιες ὑποψίες ποὺ μὲ βασανίζουν, ἀφότου ἔμαθα τὴ δεπλῆ σας ζωή.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ κακοῦργος· εἶμαι τώρα ἀποφασισμένος νὰ σᾶς ἀποκριθῶ εἰλικρινῶς, νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, ὅπως στὸν καλλίτερο, στὸν ἐπιεικέστερο ἀπὸ τοὺς φίλους μου· μαντεύω ἄλλως τε τὴν ἐρώτησί σας. Θὰ μ' ἐρωτήσετε ποῦ βρίσκω τόσα χρήματα. γιὰ νὰ τὰ σκορπῶ ἔτσι στὰ πράσινα τραπέζια τῶν χαρτοπαικτείων.

— Ἀκριβῶς! ἀποκρίθηκε ὁ Καντινιώ· αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.

Τότε, μὲ μιὰ τεχνικώτατη προσποίησι, μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔκλαιγε, ὁ ἄντρας τῆς Λουΐζας ἄρχισε τὰ ἐξομολογήματά του:

— Θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Πρὸ πέντε μηνῶν, εἶχα διαπραγματευθῆ μ' ἕνα ἰαπωνικὸ ἐργοστάσιο, ποὺ ἤθελε ρεκλάμα στὴν Ἰατρικὴ Ζωή, κ' εἶχα κερδίσῃ ἀπὸ μεσιτικά,—νομίζω,ὅτι σᾶς τὸ εἶπα τότε,—ἕξῃ χιλιάδες φράγκα. Ἕνας φίλος μου, ποὺ εἶνε στὸ Χρηματιστήριο,μοῦ ἀγόρασε μ' αὐτὰ τὰ χρήματα μετοχὲς τῶν φωσφάτων τῆς Μαδαγασκάρης. Καθὼς ξέρετε, ἡ μετοχὲς αὐτὲς ἔδωσαν ἕνα κέρδος τριακόσια τοῖς ἑκατό. Βρέθηκα λοιπὸν μὲ μιὰ περιουσία ἀπὸ ἑξακόσιες χιλιάδες φράγκα, ποῦ τὴν ἔχασα ἀμέσως, ὁ ἠλίθιος, στὰ χαρτιά.

Ὁ Καντινιὼ βρῆκε πειστικὴ αὐτὴν ἀπάντησι· εἶχε ὅμως τὴν ἀφέλεια νὰ ρωτήσῃ:

— Θὰ ἔχετε βέβαια τίποτε χαρτιά, τίτλους, ἀποδείξεις τοῦ Χρηματιστηρίου, ποῦ νὰ μαρτυροῦν τὴν ἀλήθεια τοῦ ἰσχυρισμοῦ σας;...

Ὁ Ἀγκλὰς στήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀπὸ χαρτιά, ἄλλο τίποτε, εἶπε. Μόνο τὰ χρήματα δὲν ἔχω πιὰ δυστυχῶς!.. Ἔφυγαν ὅλα σὲ λίγες ἑβδομάδες, μὲ τὴν τρελλὴ ζωὴ ποὺ μὲ εἴδατε νὰ κάνω στὴν Ὀστάνδη... Ἂς εἶνε! πάει πιὰ ὁ κόμης Ρουσόσκη! δὲν μένει παρὰ ὁ Ἀγκλάς, ὁ πτωχὸς ὑπάλληλος τῆς Ἰατρικῆς Ζωῆς, ποὺ θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ μὲ σύντονη ἐργασία, τὴς ἀνοησίες ποὺ ἔκαμε...

— Μπορεῖτε, ξαναρώτησε ὁ ἠθοποιός, νὰ μοῦ δείξετε αὐτὰ τὰ χαρτιά; Πρέπει νὰ πεισθῶ στὴν ἐντέλεια, ὅτι κερδίσατε στὸ Χρηματιστήριο ἑξακόσιες χιλιάδες.

— Τὰ ἔχω στὸ σπίτι μου, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλάς· ἐννοεῖτε, ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ τὰ ἔχω ἐδῶ, ὅπου θὰ ἐκινδύνευα νὰ τὰ ἰδῇ ὁ προϊστάμενός μου.

— Πολὺ καλά, ὑπέλαβε ὁ Καντινιὼ μὲ σταθερότητα· σᾶς δίνω προθεσμία ὡς τὸ βράδυ, Μετὰ τὸ φαγητό, θὰ ἔλθω μὲ κάποια πρόφασι στὸ σπίτι σας καὶ θὰ μοῦ δείξετε τὰ χαρτιά σας. Καὶ ἂν ἰδῶ πραγματικῶς, ὅτι ἀποδεικνύουν ὅσα μᾶς εἴπατε, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σιωπήσω.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

[*Εἰς τὴν «Νέαν Ἡμέραν» ἐδημοσιεύθη προχθὲς τὸ χαριτωμένον αὐτὸ χρονογράφημα. Ἐπειδὴ ἀφορᾷ τὴν Α. Β. Υ. τὸν πρίγκηπα Παῦλον, σεπτὸν συνδρομητὴν τῆς Διαπλάσεως, τὸ ἀναδημοσιεύω ἐδῶ, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μας θὰ εὐχαριστηθοῦν νὰ τὸ διαβάσουν.—Σ. τ. Δ.*]

Ἐσπεύδαμε ν' ἀνεβοῦμεν τὴν κορυφὴ τοῦ Σουνίου, ἐκεῖ ὅπου ὑψώνονται αἱ πάλλευκοι στῆλαι τοῦ Ναοῦ ποὺ ἐνομίζετο ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἐνῷ φαίνεται ὅτι ἦτο τοῦ Ποσειδῶνος. Ἕως ὅτου φθάσωμεν εἰς τὸ Λαύριον καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἕως τὸ Σούνιον, εἴχαμε ἰδῇ πανόραμα, πανοράματα μᾶλλον, ἀπὸ τὰ ὡραιότερα. Μᾶς ἐβεβαίωναν ὅμως ὅτι ἀπὸ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο, ὅπου τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ, θὰ ἐβλέπαμε κάτι καταπληκτικόν: Τὸ Σαρωνικὸν ὁλόκληρον ἕως τὸν Πόρον καὶ τὴν Ὕδραν. Τὰς Κυκλάδας σὰν νεράϊδες ποὺ κατέρχονται τὸ πρωϊνὸ λουτρό των. Τὴν Κέαν καὶ τὴν Κύθνον καὶ τὴν Σύρον καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν μακρυνὴν Μῆλον. Εὑρίσκαμε πολὺ φυσικὸν νὰ εἶνε τόσον θαυμάσιον μέρος τὸ Σούνιον. Ἂν δὲν ἦτο, δὲν θὰ ἔκτιζαν οἱ προγονοί μας τὸν Ναὸν ἐκεῖνον. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἤξευραν νὰ διαλέγουν τόσον καλὰ τὰ μέρη ὅπου ἐλάτρευαν τοὺς θεούς των!

Ὅταν ἐφθάσαμεν ὅμως εἰς τὰς στήλας τοῦ ναοῦ, μᾶς ἐπερίμενεν ἀπογοήτευσις. Μιὰ βαρειὰ ὁμίχλη — συνεφόκαμμα, ὅπως ἤκουσα νὰ τὴν ἀποκαλοῦν πολὺ ἐκφραστικά,—εἶχε σκορπισθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ τ' ἀπέκρυπτεν ὅλα. Καὶ ἡ ὁμίχλη ἐπροχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος μας, ἀποκρύπτουσα βαθμηδὸν καὶ τὸν ἥλιον. Μετ' ὀλίγον μᾶς εἶχε περιβάλη κάτι σὰν κάπνός, τὸν ὁποῖον ἐβλέπαμε νὰ φεύγῃ πέραν, πρὸς τὸν Λαυρεωτικὸν Ὄλυμπον. Ἐξάφνα, ἀπέναντί μας, εἰς ἕνα κρημνόβραχον τῆς παραλίας, ἐνεφανίσθη ἕνα παιδί, ἁπλούστατα κτυμένο, μὲ κοντὸ πανταλόνι, γυμνὰς κνῆμας, χωρὶς κάλτσες. Ἔφερε μόνον κάτι πέδιλα ὅμοια μ' ἐκεῖνα τῶν λουτρῶν. Ἡ ὁμίχλη ἐφαίνετο σὰν νὰ τὸ ἐφιλοῦσε, σὰν νὰ τὸ ἐχάδευεν. Ἐκεῖνο, ἀτάραχον, ἐσκαρφάλωνε κ' ἐπροχωροῦσε πρὸς τὴν κορυφήν. Ἐπήγαμε κοντά του. Ἐξηκολούθησε ν' ἀναρριχᾶται σὰν κατσίκι, χωρὶς νὰ σκοτισθῇ διόλου διὰ τὴν παρουσίαν μας. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφήν, ἐπήδησεν εἰς τὸν ἴσιον δρόμον, ἐστάθη πρὸς στιγμήν, μᾶς ἐκύτταξε κ' ἐμιθύρισεν ἕνα ἑλληνοπρεπέστατον: «οὔφ! ἐσκασα μ' αὐτὴ τὴ ζέστη». Ἔπειτα ἐπροχώρησεν εἰς τὸν ἴσιον δρόμον. Ὁ φύλαξ τῶν ἀρχαιοτήτων, μόλις εἶδε τὸ ξεκάλτσωτο παιδί, ἔβγαλε ἀμέσως τὸ κασκέττο του. Τὴν ἰδίαν στιγμήν, ἕνας μεσῆλιξ κύριος ἐφάνη ἀνερχόμενος ἀσθμαίνων ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης καὶ ἠκούσθη φωνάζων ἐν μέσῳ τῆς ὁμίχλης:

— Ὑψηλότατε... Ὑψηλότατε... σταθῆτε... δὲν σᾶς προφθάνω.

Τὸ ξεκάλτσωτο παιδὶ ἦτο ὁ πρίγκηψ Παῦλος, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου

ΒΕΚ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ

Σπλαχνικὸ παιδάκι
Βλέπει ἕνα φειδάκι
Πληγωμένο,
Καὶ στὴν ἀγκαλιά του
Μὲ πολλὴ χαρά του
Τὸ καϊμένο
Γλήγορις τὸ βάνει
Γιὰ ναν τὸ ζεστάνῃ...
Μὰ τὸ φειδί,
Λίγο σὰ ζεστάθῃ
Στὴν καρδιά τοῦ ἐστάθῃ,
Σὰν λεπίδι,
Μυὰ δαγκιὰ τοῦ χώνει,
Καὶ ... τὸ φαρμακόνει! ...
Πρὶν νὰ μάθῃς
Μερικούς, σὰ φίδια,
Μὴ ζυγόνῃς ἴδια
Μήπως πάθῃς.

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

— Ναί, ναί, κάμετε γρήγορα.

Κ' ἐνῷ ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὁ Ἀλβέρτος Κούρταιν κατέβη καὶ ἄνοιξε τὴν θύραν εἰς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Σκυλοκεφάλου, ἐδικαιολογήθη δὲ διὰ τὴν βραδύτητα, λέγων ὅτι ὁ ὑπηρέτης του ἐκώφευε κάποτε κ' ἐκοιμᾶτο βαρειά.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἔκαμεν ὁ Τζέϊμς. Μιὰ ὥρα ἔχω ποῦ κτυπῶ.

— Ἂς ποῦμε δέκα λεπτά, διώρθωσεν ὁ ἰατρός. Ὅσα ἐχρειάσθηκαν γιὰ νὰ ντυθῶ, μόλις ζωᾶς ἄκουσα, καὶ νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἀνοίξω. Ἀπὸ τὸν τρόπο ὅμως ποῦ ἐκτυπούσατε, μαντεύω ὅτι εἶνε μεγάλη βία...

— Πάρα πολύ! ἀπεκρίθη ὁ Τζέϊμς· ἔχω διαταγὴ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ ἀκολουθήσετε ἀμέσως.

— Ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό;

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι πολὺ μακρυά. Ὁ κύριός μου κατοικεῖ 'ς ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, ποῦ βρίσκεται σχεδὸν ἐπάνω στὸ δρόμο τοῦ Μπλάκφηλδ.

— Ἔχετε ἴσως ἀμάξι; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, διὰ νὰ κερδίσῃ καιρόν.

— Δυστυχῶς ὄχι· ἦλθα μὲ ἄλογο, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σᾶς πάρω στὰ καπούλια.

— Καὶ ὁ ὑπηρέτης μου;

— Πρέπει νὰ πάρωμε καὶ τὸν ὑπηρέτη σας;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται· ἂν προκειται νὰ ἐξετάσω ἁπλῶς ἕναν ἄρρωστο, δὲν εἶνε ἀπαραίτητο· ἀλλ' ἂν χρειασθῇ νὰ γίνῃ μιὰ οἱαδήποτε θεραπεία,—καὶ ἡ θία μὲ κάμνει νὰ ὑποθέτω μᾶλλον αὐτό,—θὰ λάβω ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπὸ ἕνα βοηθόν, καὶ ξέρετε, γιὰ βοηθό μου μεταχειρίζομαι πάντοτε τὸν ὑπηρέτη μου, ποῦ ξέρει ὅ,τι χρειάζεται.

— Τότε πάρτε τον, ἀπεκρίθη ὁ Τζέϊμς, καὶ πᾶμε πεζῇ.

— Καθόλου. Ἔχω κ' ἐγὼ τὸ ἄλογό μου... Πάρτε τὸν Μὰξ στὰ καπούλια τοῦ διικοῦ σας καὶ σᾶς ἀκολουθῶ.

Ἔξαφνα ὁ κρότος μιᾶς ἀνοιγομένης θύρας ἔκαμε τὸν ἰατρὸν νὰ στραφῇ.

— Σηκώθηκες τέλος πάντων, Μάξ; ἐφώναξε βλέπων τὸν Μωρὶς Ζιλλὰρ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ σαλόνι ἀπὸ ἐκείνην τὴν θύραν, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποῦ περιμένει ἐπίπληξιν. Μὴν ἐνοχλῆσαι, φίλε μου! μὲ τὸ ραχάτι σου!..

— Δὲν φταίω ἐγώ, κύριε Κούρταιν, ἐψέλλισεν ὁ ψευδο - Μάξ, ὁ ὁποῖος εἶχε φορέσῃ τὴν στολὴν τοῦ ὑπηρέτου, μ' ἕνα τεράστιον κασκέτο ποῦ τοῦ ἔπιπτεν ὡς τὴν μύτην.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ ἰατρός, θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸ στὸ γυρισμό, γιατί τώρα δὲν ἔχομε καιρό. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ μᾶς περιμένει. Πήγαινε νὰ σελλώσῃς τὸ κόκκινο ἀλογάκι. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἑτοιμάσω τὰ ἐργαλεῖα μου. Κάμε γρήγορα ὅμως. Σὲ πέντε λεπτὰ τὸ ἄλογο πρέπει νὰ εἶνε στὴν πόρτα.

— Ἀμέσως, κύριε Κούρταιν.

Ὅταν εἶνε κανεὶς Μωρὶς Ζιλλὰρ ντέτεκτιβ, δὲν χρειάζεται καὶ τίποτε ἄλλο διὰ νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς ἕνα σταῦλον, ποῦ δὲν τὸν εἶδε ποτέ του, νὰ ρίψῃ τὸ χέρι του, σχεδὸν ἐξ ἐνστίκτου, εἰς ἕνα φανάρι, νὰνοίξῃ τὰς θύρας ποῦ πρέπει, νὰ ξετρυπώσῃ μίαν σέλλαν, ἕνα χαλινόν, καὶ νὰ σελλώσῃ ἕνα ἄλογο, —ὅλ' αὐτὰ εἰς διάστημα πέντε μόλις λεπτῶν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρὸς Κούρταιν εὑρίσκετο καβάλλα εἰς τὸ ἄλογό του, ὁ δὲ ψευδο - Μὰξ εἰς τὰ κακούλια τοῦ ἀλόγου τοῦ Τζέϊμς.

— Ἐμπρός! ἐφώναξεν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Σκυλοκεφάλου· ὁ κύριός μου θανυπομονῇ καὶ θαπορῇ τί ἔγεινα.

— Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ κατοικεῖ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἀναγκάζων τὸ ἄλογόν του νὰ καλπάσῃ.

— Ὄχι· μόλις τρεῖς ἑβδομάδες.

Οἱ τρεῖς ἱππεῖς δὲν ἤλλαξαν ἄλλην λέξιν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δρόμου. Ὁ Τζέϊμς ἔτρεχεν ἐμπρός, ὁ δὲ νεαρὸς ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἀπὸ πίσω του, ἐσυλλογίζετο, ὄχι χωρὶς φόβο, ποία τύχη τὸν ἀνέμενε, ἐὰν τυχὸν τὸν συνήντα ὁ Σκυλοκέφαλος ἢ ὁ Ράλφ ὁ μεταμορφωτής.

— Δὲν θὰ δυσκολευθοῦν αὐτοὶ νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του. Εἶμαι τόσο ἄσχημα μασκαρεμένος!.. Ἀλλὰ εἶνε ἡ τελευταία μάχη. Θάρρος κ' ἐμπρός!

Καὶ ὁ νεαρὸς μας ἥρως, μὲ ἀστράπτον βλέμμα, παρώτρυνε τὸν σύντροφόν του νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ τρέξιμον τοῦ ἀλόγου του...

Ἔξαφνα εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν μικρὰν βίλλαν τοῦ Σκυλοκεφάλου, τέσσαρες κόλπα μαν μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, ἔφραξαν τὸν δρόμον καὶ διέταξαν τὸν Τζέϊμς νὰ σταθῇ.

— Ποῦ πηγαίνετε; Ποιοὶ εἰσθε;

— Εἶμαι, ἀπεκρίθη ὁ Τζέϊμς, ὑπηρέτης τοῦ τζέντλεμαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ βίλλα, ποῦ βλέπετε ἀπ' ἐδῶ τὰ φωτισμένα της παράθυρα.

Καὶ ἀτάραχος, ὁ συνένοχος τοῦ Σκυλοκεφάλου ἔδειχνε πρὸς μίαν ἄλλην βίλλαν, πλησίον ἐκείνης ὅπου κατοικοῦσεν ὁ ἀρχηγός του.

— Ὁ νέος ποῦ μὲ συνοδεύει, ἐξηκολούθησεν, εἶνε βοηθὸς τοῦ κυρίου, ποῦ ἔρχεται μὲ τάλογο ἀπὸ πίσω μας. Εἶνε γιατρὸς καὶ ὁ κύριός μου τὸν περιμένει

ἕνα χαλινόν, καὶ νὰ σελλώσῃ ἕνα ἄλογο, —ὅλ' αὐτὰ εἰς διάστημα πέντε μόλις λεπτῶν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρὸς Κούρταιν εὑρίσκετο καβάλλα εἰς τὸ ἄλογό του, ὁ δὲ ψευδο - Μὰξ εἰς τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου τοῦ Τζέϊμς.

— Ἐμπρός! ἐφώναξεν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Σκυλοκεφάλου· ὁ κύριός μου θανυπομονῇ καὶ θαπορῇ τί ἔγεινα.

— Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ κατοικεῖ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἀναγκάζων τὸ ἄλογόν του νὰ καλπάσῃ.

— Ὄχι· μόλις τρεῖς ἑβδομάδες.

Οἱ τρεῖς ἱππεῖς δὲν ἤλλαξαν ἄλλην λέξιν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δρόμου. Ὁ Τζέϊμς ἔτρεχεν ἐμπρός, ὁ δὲ νεαρὸς ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἀπὸ πίσω του, ἐσυλλογίζετο, ὄχι χωρὶς φόβο, ποία τύχη τὸν ἀνέμενε, ἐὰν τυχὸν τὸν συνήντα ὁ Σκυλοκέφαλος ἢ ὁ Ράλφ ὁ μεταμορφωτής.

— Δὲν θὰ δυσκολευθοῦν αὐτοὶ νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του. Εἶμαι τόσο ἄσχημα μασκαρεμένος!.. Ἀλλὰ εἶνε ἡ τελευταία μάχη. Θάρρος κ' ἐμπρός!

Καὶ ὁ νεαρὸς μας ἥρως, μὲ ἀστράπτον βλέμμα, παρώτρυνε τὸν σύντροφόν του νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ τρέξιμον τοῦ ἀλόγου του...

Ἔξαφνα εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν μικρὰν βίλλαν τοῦ Σκυλοκεφάλου, τέσσαρες κόλπα μαν μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, ἔφραξαν τὸν δρόμον καὶ διέταξαν τὸν Τζέϊμς νὰ σταθῇ.

— Ποῦ πηγαίνετε; Ποιοὶ εἰσθε;

— Εἶμαι, ἀπεκρίθη ὁ Τζέϊμς, ὑπηρέτης τοῦ τζέντλεμαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ βίλλα, ποῦ βλέπετε ἀπ' ἐδῶ τὰ φωτισμένα της παράθυρα.

Καὶ ἀτάραχος, ὁ συνένοχος τοῦ Σκυλοκεφάλου ἔδειχνε πρὸς μίαν ἄλλην βίλλαν, πλησίον ἐκείνης ὅπου κατοικοῦσεν ὁ ἀρχηγός του.

— Ὁ νέος ποῦ μὲ συνοδεύει, ἐξηκολούθησεν, εἶνε βοηθὸς τοῦ κυρίου, ποῦ ἔρχεται μὲ τάλογο ἀπὸ πίσω μας. Εἶνε γιατρὸς καὶ ὁ κύριός μου τὸν περιμένει

σπίτι, ποῦ βρίσκεται σχεδὸν ἐπάνω στὸ δρόμο τοῦ Μπλάκφηλδ.

— Ἔχετε ἴσως ἁμάξι; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, διὰ νὰ κερδίσῃ καιρόν.

— Δυστυχῶς ὄχι· ἦλθα μὲ ἄλογο, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σᾶς πάρω στὰ καπούλια.

— Καὶ ὁ ὑπηρέτης μου;

— Πρέπει νὰ πάρωμε καὶ τὸν ὑπηρέτη σας;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται· ἂν προκειται νὰ ἐξετάσω ἁπλῶς ἕναν ἄρρωστο, δὲν εἶνε ἀπαραίτητο· ἀλλ' ἂν χρειασθῇ νὰ γίνῃ μιὰ οἱαδήποτε θεραπεία,—καὶ ἡ θία μὲ κάμνει νὰ ὑποθέτω μᾶλλον αὐτό,—θὰ λάβω ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπὸ ἕνα βοηθόν, καὶ ξέρετε, γιὰ βοηθό μου μεταχειρίζομαι πάντοτε τὸν ὑπηρέτη μου, ποῦ ξέρει ὅ,τι χρειάζεται.

— Τότε πάρτε τον, ἀπεκρίθη ὁ Τζέϊμς, καὶ πᾶμε πεζῇ.

— Καθόλου. Ἔχω κ' ἐγὼ τὸ ἄλογό μου... Πάρτε τὸν Μὰξ στὰ καπούλια τοῦ διικοῦ σας καὶ σᾶς ἀκολουθῶ.

Ἔξαφνα ὁ κρότος μιᾶς ἀνοιγομένης θύρας ἔκαμε τὸν ἰατρὸν νὰ στραφῇ.

— Σηκώθηκες τέλος πάντων, Μάξ; ἐφώναξε βλέπων τὸν Μωρὶς Ζιλλὰρ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ σαλόνι ἀπὸ ἐκείνην τὴν θύραν, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποῦ περιμένει ἐπίπληξιν. Μὴν ἐνοχλῆσαι, φίλε μου! μὲ τὸ ραχάτι σου!..

— Δὲν φταίω ἐγώ, κύριε Κούρταιν, ἐψέλλισεν ὁ ψευδο - Μάξ, ὁ ὁποῖος εἶχε φορέσῃ τὴν στολὴν τοῦ ὑπηρέτου, μ' ἕνα τεράστιον κασκέτο ποῦ τοῦ ἔπιπτεν ὡς τὴν μύτην.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ ἰατρός, θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸ στὸ γυρισμό, γιατί τώρα δὲν ἔχομε καιρό. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ μᾶς περιμένει. Πήγαινε νὰ σελλώσῃς τὸ κόκκινο ἀλογάκι. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἑτοιμάσω τὰ ἐργαλεῖα μου. Κάμε γρήγορα ὅμως. Σὲ πέντε λεπτὰ τὸ ἄλογο πρέπει νὰ εἶνε στὴν πόρτα.

— Ἀμέσως, κύριε Κούρταιν.

Ὅταν εἶνε κανεὶς Μωρὶς Ζιλλὰρ ντέτεκτιβ, δὲν χρειάζεται καὶ τίποτε ἄλλο διὰ νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς ἕνα σταῦλον, ποῦ δὲν τὸν εἶδε ποτέ του, νὰ ρίψῃ τὸ χέρι του, σχεδὸν ἐξ ἐνστίκτου, εἰς ἕνα φανάρι, νὰνοίξῃ τὰς θύρας ποῦ πρέπει, νὰ ξετρυπώσῃ μίαν σέλλαν, ἕνα χαλινόν, καὶ νὰ σελλώσῃ ἕνα ἄλογο, —ὅλ' αὐτὰ εἰς διάστημα πέντε μόλις λεπτῶν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρὸς Κούρταιν εὑρίσκετο καβάλλα εἰς τὸ ἄλογό του, ὁ δὲ ψευδο - Μὰξ εἰς τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου τοῦ Τζέϊμς.

— Ἐμπρός! ἐφώναξεν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Σκυλοκεφάλου· ὁ κύριός μου θανυπομονῇ καὶ θαπορῇ τί ἔγεινα.

— Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ κατοικεῖ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἀναγκάζων τὸ ἄλογόν του νὰ καλπάσῃ.

— Ὄχι· μόλις τρεῖς ἑβδομάδες.

Οἱ τρεῖς ἱππεῖς δὲν ἤλλαξαν ἄλλην λέξιν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δρόμου. Ὁ Τζέϊμς ἔτρεχεν ἐμπρός, ὁ δὲ νεαρὸς ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἀπὸ πίσω του, ἐσυλλογίζετο, ὄχι χωρὶς φόβο, ποία τύχη τὸν ἀνέμενε, ἐὰν τυχὸν τὸν συνήντα ὁ Σκυλοκέφαλος ἢ ὁ Ράλφ ὁ μεταμορφωτής.

— Δὲν θὰ δυσκολευθοῦν αὐτοὶ νὰ μὲ ἀνυπομονῶνς. Ἀφίστε μας νὰ περάσωμε.

— Ἐκείνη τί βίλλα λέτε;

— Μάλιστα ἐκείνη - ἐκεῖ, ἀριστερᾷ, μὲ τὰ δυὸ πυργάκια.

— Καλά, περάστε, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας· ἀλλὰ σιγὰ-σιγά, μὲ βῆμα, γιατὶ πρέπει νὰ σᾶς ἀκολουθήσωμε. Τέτοια διαταγὴ ἔχομε. Τὸ μέρος αὐτὸ ἐπιτηρεῖται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία.

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔπιασε τὸ ἄλογο τοῦ Τζέϊμς ἀπὸ τὸν χαλινὸν καὶ ὁ μικρὸς ὁμιλος ἐπροχώρησε μὲ βῆμα.

Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἕνας ἄλλος ὁμιλος τοὺς προϋπήντησε.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν δάδων, τὰς ὁποίας ἐκράτουν οἱ πόλισμαν, ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἀνεγνώρισε τὸν ἀρχιαστυνόμον Οὐίλλιαμ Τάϋλορ.

Ἦτο ἡ χρίσιμος στιγμὴ καί, ἀποφασισμένος νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὰ πάντα, ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ κατέβη στιγὰ ἀπὸ τὸ ἄλογον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΛΙΣ εἶχα τελειώσῃ τὴν προηγουμένη μου ἐπιστολὴ γιὰ τὰ Θέατρα καὶ τοὺς Κινηματογράφους, ὅταν ἔλαβα ἕνα χοντρὸ φάκελλο, ὅπου, μὲ μεγάλη μου ἔκπληξι γιὰ τὴ σύμπτωσι, βρῆκα μιὰ ἐγκύκλιο, ἕνα εἰσιτήριο καὶ μιὰ ἰδιαίτερη πρόσκλησι γιὰ τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς...Παιδικοῦ Κινηματογράφου! Δόξα σοι ὁ Θεὸς τελοσπάντων ποῦ κατάλαβαν καὶ στὰς Ἀθήνας πρῶτον, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ μὴν πηγαίνουν ὀωχλιδιόλου στοὺς Κινηματογράφους, (ὁ πειρασμός, βλέπετε, εἶνε δυσκολενίκητος, τὰ παιδιὰ ἐπιμένουν πολὺ καὶ οἱ αὐστηρότεροι γονεῖς ἀναγκάζονται συχνὰ νὰ ὑποκύπτουν')—δεύτερον, ὅτι οἱ Κινηματογράφοι τῶν μεγάλων ποτὲ σχεδὸν δὲν εἶνε κατάλληλοι γιὰ τοὺς μικρούς· καὶ τρίτον, ὅτι γιὰ νὰ πηγαίνουν αὐτοὶ καὶ νὰ διασκεζουν χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς κίνδυνο, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἕνα Κινηματοθέατρο εἰδικό, ἐπίτηδες γιὰ παιδιά.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ κατάλαβε πρῶτος αὐτὰ τὰ τρία στοιχειώδη πράγματα καὶ σκέφθηκε νὰ ἱδρύσῃ πρῶτος στὰς Ἀθήνας ἕνα Κινηματοθέατρο, παιδικό, εἶνε ὁ γνωστὸς φιλοπρόοδος καὶ δραστήριος λυκιάρχης κ. Ἠλίας Κωνσταντινίδης. Στὴν ἐγκύκλιό του ἐξηγεῖ στοὺς γονεῖς τὸ σκοπό του καὶ λέγει, ὅτι ὁ Κινηματογράφος γιὰ τὰ παιδιὰ πρέκει νὰ ἐκπληρώνῃ τρεῖς ὅρους: Α') νὰ εἶνε ὑπαίθριος, εὐάερος, ἀνοικτός, γιὰ νὰ μὴν ἀναπνέουν τὰ παιδιὰ μιὰ ἀτμοσφαῖρα σκοτεινὴ καὶ ἀκίνητη, ἑπομένως εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ μικρόβια ὅλων τῶν ἀσθενειῶν· Β') τὸ μηχάνημά του νὰ λειτουργῇ κανονικά, μὲ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ μὲ ὡρισμένους κανόνας, ὥστε νὰ μὴν τρέμουν ἡ εἰκόνες ἐπάνω στὸ πανὶ καὶ τὸ ζωηρὸ φῶς νὰ μὴ διαθέχεται ζαφνικὰ καὶ ἀπότομα τὸ βαθὺ σκοτάδι, γιατὶ ἀλλοιώτικα βλάπτονται τὰ μάτια καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν· καὶ Γ') τὸ κυριώτερο, τὰ θέματα τῶν ταινιῶν πρέπει νὰ εἶνε κατάλληλα γιὰ τὴν τρυφερὴ νεολαία, παιδαγωγικά,—εὔμορφες σκηνὲς ἀπὸ τὴ φύσι καὶ τὴ ζωῆ, πανοράματα, τοπία, δράματα ἁγνά, σεμνά, ἠθικὰ καὶ διδακτικά, νόστιμες παιδικὲς κωμωδίες μὲ ἠθικὸ συμπέρασμα,—ὅλ' αὐτά, ἐννοεῖται, τερπνά, καλαίσθητα, καλλιτεχνικά, γιὰ νὰ μὴ διαφθείρεται, ὄχι μόνον ἡ ψυχή, ἀλλὰ καὶ τὸ γοῦστο.

Ἐπῆγα λοιπὸν τὴν περασμένη Κυριακὴ στὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ τοῦ Κινηματογράφου καὶ εἶδα μὲ μεγάλη μου χαρά, ὅτι ἐκπληρώνει ὅλους τοὺς ὅρους ποῦ χρειάζονται, γιὰ νὰ εἶνε ἀληθινὰ «Παιδικός». Καὶ πρῶτον, ὁ κ. Κωνσταντινίδης τὸν ἔχει ἐγκαταστήσῃ στὸ εὐρύχωρο κ' εὐάερο Γυμναστήριο τοῦ Λυκείου του, στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶνε ὄχι μόνον ὑπαίθριος, ἀλλὰ κ' ἐξοχικός. Τὰ παιδιὰ θαναπνέουν ἐκεῖ τὸν καθαρώτερο ἀέρα. Δὲν ξέρω τώρα, ἂν ὁ φωτισμὸς ἦταν ἀκριβῶς ὅπως ἔλεγε ἡ ἐγκύκλιος καὶ ἂν ἡ μετάβασις ἀπὸ τὸ σκότος εἰς τὸ φῶς ἐγίνετο σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας. (Αὐτά, στὴν ἀρχή, εἶνε δύσκολα πράγματα καὶ κανονίζονται μὲ τὸν καιρό, καὶ μὲ τὴν πεῖρα.) Ξέρω μόνον, ὅτι ἡ εἰκόνες ἐφαίνοντο πολὺ καθαρὲς στὸ πανὶ καὶ δὲν ἔτρεμαν καθόλου. Δὲν θὰ κουράζωνται λοιπὸν πολὺ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνθουσίασε, ἦταν τὸ πρόγραμμα. Στὴν ἀρχή, ὡραιότατες σκηνὲς ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν μικρῶν μας Προτκόπων: Παρέλασις, παιγνίδια, συσσίτιο, κολύμπι κτλ. Ἔπειτα ἕνα ἐξάπρακτο παιδικὸ δράμα, τὸ περίφημο «Ἐν Οἰκογενείᾳ» τοῦ Ἕκτορος Μαλώ, δηλαδὴ τὸ γνωστό σας κι' ἀπὸ τὴ «Διάπλασι» μυθιστόρημα, διασκευασμένο τεχνικώτατα γιὰ Κινηματοθέατρο καὶ παιγμένο ἀπὸ λαμπρούς ἠθοποιούς, Ἐνόμιζες, ὅτι ἡ ὡραῖες ἐκεῖνες εἰκόνες ποῦ τὸ συνοδεύουν στὴ «Διάπλασι», εἶχαν ζωντανεύσῃ ἐπάνω στὸ πανί... Καὶ στὸ τέλος μιὰ ξεκαρδιστικὴ κωμῳδία, «Ἡ τρουμπέττα τοῦ Μπεμπέ», μὲ ἥρωα ἕνα μικρὸ παιδί, ποῦ ἔπαιζε ὅμως σὰν ἠθοποιὸς μεγάλος.

Τρεῖς ὧρες ἐδάσταξε αὐτὸ τὸ πρόγραμμα. Καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι μαζὶ μὲ τὰ πάσης ἡλικίας παιδιά, ποῦ ἐπλημμύριζαν τὸ Γυμναστήριο, ἰδιασκέδαναν καὶ οἱ μεγάλοι ποῦ τὰ συνώδευαν. Γιατὶ τὸ θέαμα δὲν ἦταν μόνον ἁγνό, ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικό, καὶ διασκεδαστικώτατο. Εἶχαν ἔλθῃ καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώστα μὲ τὴ μουσική τους, ποῦ ἔπαιζε στὰ διαλείμματα κομμάτια ἐνθουσιαστικά. Μόνο μπουφφὲς ἔλειπε· ἀλλὰ κι' αὐτός, ὡς μοῦ εἶπαν, θὰ προστεθῇ, γιὰ νὰ γλυκαίνουνται τὰ παιδιὰ μὲ κανένα λουκούμι ἢ κανένα μπομπόνι, καὶ ἐν γένει τὸ Κινηματοθέατρο θὰ τελειοποιηθῇ. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ δίνῃ παραστάσεις τῆς Κυριακές, τῆς ἑορτὲς καὶ τῆς Πέμπτες, ἀπὸ τὸ δειλινὸ ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἀργότερα ὅμως, καὶ ὅλο τὸ καλοκαῖρι, θὰ λειτουργῇ κάθε βράδυ. Σᾶς συνιστῶ λοιπὸν νὰ πηγαίνετε. Θὰ διασκεδάζετε ὡραῖα, καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνο ψυχικῆς ἢ σωματικῆς βλάβης ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποῦ παρουσιάζουν γιὰ τὴν τρυφερὴ νεολαία οἱ ἄλλοι Κινηματογράφοι· οἱ ἀκατάλληλοι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κέφ. ΙΒ']

α') Μαγικὴ Εἰκών

— Ποιὸς κυνηγᾷ ἐδῶ πέρα, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄδεια;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θριάμβου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

			Ω			
		ΚΟΣ	ΜΩ	ΚΕΡ		
	ΡΙ	ΛΑΣ	ΕΡ	ΑΓΚ	ΡΙ	
ΝΥ	ΔΕ	ΚΑΝ	ΡΙΣ	ΧΟΛ	ΤΙ	ΝΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν προσώπων τοῦ «Μικροῦ Δαλλινοῦ» καὶ τριῶν προσώπων τῆς «Κασσετίνας».

γ'. Πίνιμμα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Ἀκατασχέτως πάντοτε τρέχω
Ἄσπρα καὶ μαῦρα τὰ φτερὰ ἔχω.
Ὅ,τι ἐμπρός μου εὑρίσκω φθείρω,
Κ' ἐρείπια φεύγων ὀπίσω σπείρω.
Μὲ ἠύρες τώρα; Μὰ κόψε δύο
Στοιχεῖα πρῶτα καὶ σοῦ ὁμνύω
Ὅτι ἀμέσως καλὸν κι' ἀθῶον
Εἰς τὴν αὐλήν σου θὰ ἴδῃς ζῶον.

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

G B S L
E I O S B N
L E E O

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 19ου φύλλου

α.) Ἀηδών, Κανάριον, Φλῶρος Σπῖνος, Καρδερίνα.—β'.) Petit à petit l' oiseau fait son nid.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ ΤΟΥ ΝΤΙΝΟΥ

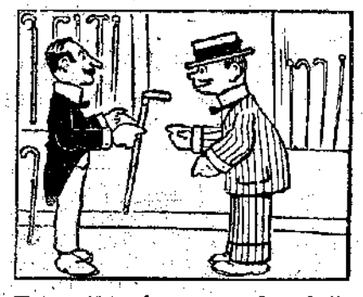

Πρὸ πολλοῦ ὁ Ντίνος εἶχε βγάλη τὰ ναυτικά κ' εἶχε γίνη κύριος λιμανοκαντοράκος. Γιὰ νὰ «τελειοποιηθῆ» ὅμως, ἀπεφάσισε νἀγοράση κ' ἕνα μπαστοῦνι. Κύριος χωρὶς μπαστοῦνι, ἀκούσθηκε ποτέ;..

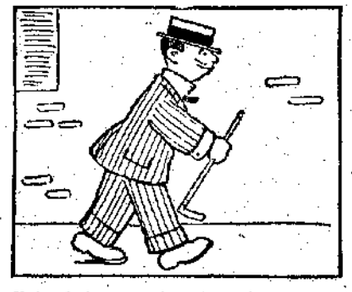

Σὰν δρόμο, γιὰ νὰ κάνη περισσότερη ἐντύπωση, τὸ κρατοῦσε ἀνάποδα καὶ τὸ κουνοῦσε μὲ νάζι καὶ μὲ χάρι. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν τοῦ ἐφαίνετο ἀρκετό, σὲ λίγο ἄρχισε νὰ τὸ στριφογυρίζη.

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ τοῦ ἄρεσε ὑπερβολικά. Ἐφαντάζετο πιὰ πῶς εἶχε γίνη τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς κομψότητος, τοῦ σίκ. Καὶ προχωροῦσε καμαρωτά, στριφογυρίζων τὸ μπαστοῦνι, χωρὶς νὰ τὸν μέλη γιὰ τοὺς διαβάτας, ποὺ ἔδιναν τόπο στὴν ὀργή.

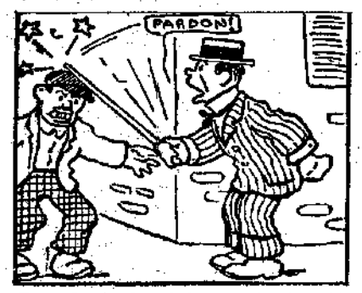

Ἕνας ὅμως, ἀγριάνθρωπος λιγάκι, δὲν ἐπρόφθασε νὰ φυλαχθῆ καὶ τὴν ἔφαγε ξαφνικὰ στὸ κεφάλι.—Παρντόν! τοῦ φωνάζει τρομαγμένος ὁ Ντίνος. Ἀλλὰ ὁ κὺρ Νάσος ὁ Πλακιώτης δὲν ξέρει γαλλικά...

—Παρντὸν κι' ἂν εἶσαι σύ! τοῦ φωνάζει· παληολιμοκοντόρε!—Καὶ τὸν ἀρχίζει στὴς κλωτσιὲς καὶ στὴς γροθιές. «Ὁ καϊμένος ὁ Ντίνος πέρτει κάτω καὶ τρώγει καὶ τὴς ρέστες.

Καὶ ὅταν σηκώνεται σὲ κακὴ κατάστασι, βλέπει, τὸ μπαστοῦνι του σπασμένο σὲ δυό. Τοῦ τῶσπασε μὲ θυμὸ ὁ Πλακιώτης, γιὰ νὰ τὸν μάθη νὰ εἶνε ἄλλοτε προσεκτικώτερος.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ»

Παρακάτω δημοσιεύω ἕνα κατάλογον εἰσφορῶν, τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλαν κατὰ καιροὺς διάφοροι φίλοι μου — ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου — διὰ νὰ ἐγγράψω συνδρομητὰς πτωχὰ παιδιά, συστηθέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἢ ἄλλων.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν, θέλω νὰ σᾶς πῶ τὸ ἑξῆς: Τὴν ἄλλην φορὰν ποὺ σᾶς ἔγραψα διὰ τὴν φοβερὰν ἀκρίβειαν τοῦ χαρτιοῦ καὶ σᾶς παρουσίασα τὸ δίλημμα ἢ νὰ ἐλαττώσω τὰς σελίδας τοῦ φυλλαδίου ἢ ν' αὐξήσω τὴν συνδρομήν, ὅλοι ὁμοφώνως μοῦ ἀπαντήσατε, ὅτι ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ κακά, θεωρεῖτε ὡς «μὴ χεῖρον» τὸ δεύτερον καὶ ὅτι συνεπῶς προτιμᾶτε νὰ πληρώνετε κατ' ἔτος κάτι παραπάνω ἀλλὰ νὰ ἔχετε ἄρτιον τὸ φυλλάδιόν σας, ὀκτασέλιδον.

Εὐτυχῶς, τὸ γενναῖον ἐφετεινὸν ξεσπάθωμα ἀπεμάκρυνε τὸν κίνδυνον καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ ἀγαπητοῦ σας περιοδικοῦ ἐξακολουθεῖ κανονική, χωρὶς ναῦξήση ἡ συνδρομή του. Οἱ συστηθέντες ὅμως ἄποροι — καὶ εἶνε πολλοί, — μένουν ἀκόμη ἄγραφοι.

Ὅπως βλέπετε σήμερον, ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι σήμερον σταλεῖσαι εἰσφοραί, μόλις ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐγγράψω συνδρομητὰς τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συστηθέντας. Οἱ ἄλλοι τί θὰ γίνουν; Διατί νὰ μὴ μοῦ στέλλετε συχνότερα ἢ, καλλίτερα, διατί νὰ μὴ λαμβάνετε μέρος ὅλοι εἰς τὸν φιλανθρωπικόν, τὸν εὐεργετικὸν αὐτὸν ἔρανον;.. Ἀφοῦ ὅλοι θὰ ἐδέχεσθε προθύμως μίαν αὔξησιν τῆς συνδρομῆς κατὰ δύο ἢ τρεῖς δραχμάς, διατί νὰ μὴ θυσιάζετε αὐτὸ τὸ ποσόν, ἢ τὸ ἥμισυ, ἢ τὸ τέταρτον, εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ἀπόρων; Ἔτσι κ' ἔτσι, τὸ φυλλάδιόν σας σεῖς τὸ λαμβάνετε ὀκτασέλιδον, ὁλόκληρον, μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χαρτιοῦ, χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῆτε διόλου. Εὐφορεῖτε λοιπὸν καὶ σεῖς τὰ πτωχὰ παιδιά, στέλλετέ μου κάθε φοράν, καὶ ὅ,τι εἰσπορεῖτε, διὰ νὰ γίνωνται συνδρομηταί μου.

Καὶ αὐτὸ ἓν εἶδος ξεσπαθώματος εἶνε. Ξεύρετε δέ, ὅτι διὰ νὰ ἐξακολουθήση ἡ κανονικὴ ὀκτασέλιδος ἔκδοσις, ἐνῷ ἡ τιμὴ τοῦ χαρτιοῦ ὁλονὲν ὑψώνεται, πρέπει νὰ ἐξακολουθήση ἐκ παραλλήλου καὶ τὸ ξεσπάθωμα. Κ' ἐπειδὴ ὅλοι δὲν εἰμποροῦν νὰ ξεσπαθώνουν, ἰδοὺ ἕνας τρόπος νὰ τὸ κάμνουν καὶ αὐτοί. Καὶ τί ὡραῖος τρόπος! Οἱ συνεισφέροντες ὑπὲρ τῶν ἀπόρων, βοηθοῦν, ἀνακουφίζουν τὴν «Διάπλασιν», καὶ συγχρόνως εὐεργετοῦν, κάμνουν εὐτυχῆ τὰ πτωχὰ παιδιά.

Αὐτὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ συγκινήσουν καὶ ὅτι τὸν πρῶτον αὐτὸν κατάλογον εἰσφορῶν θὰ διαδεχθοῦν γρήγορα καὶ ἄλλοι πλουσιώτεροι.

Πρῶτον Δελτίον Εἰσφορῶν.

Ἡλιοβασίλεμα λεπτὰ 50.—Ἀνώνυμος ἐκ Πειραιῶς λεπτὰ 20.—Μελαχρινὸ Διαβολάκι δρ. 1.—Γέσσς τοῦ Μωρηᾶ δρ. 1.—Β. Ν. Δουρδούμας λ. 30.—Βασ. Α. Ἀντωνακόπουλος λ. 50.—Πανοῦργος Ὀδυσσεὺς λ. 50.—Π, Α. Μπαχᾶς λ. 50.—Πίμπερνὲλ δρ. 1.—Πηλεὺς δρ. 1.—Ἀγριοβιολέττα λ. 50.—Λέσπω Ρομπότη δρ. 2.—Γεωρ. Π. Ἀθγοτσίνος δρ. 2. —Ἕλλην λ. 75.—Ἰτέα δρ. 1,20. Ξενιτευμένη Πριγκιποπούλα δρ. 1.—Χρυσαυγὴ λ. 50,—Κυνηγέτις Ἄρτεμις λ. 50.—Τρελλὴ Κορφιατοπούλα λ. 25.—Κεκουμμένος Θησαυρὸς λ. 50.—Τύμβος τοῦ Μαραθῶνος δρ. 1.—Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν λ. 20.—Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον δρ. 1.—Ἐλευθερωθεῖσα Ἤπειρος λ. 50.—Ἐνθουσιώδης Κύπριος δρ. 1.—Χρυσῆ Ἀκτὶς δρ. 1,25.—Δοξασμένη Ἑλλὰς δρ. 1,25.—Γεώργιος Α'. λ, 40.—Ἤτοι ἐν δρ. 22,30.

Τὸ ποσὸν τοῦτο διέθεσα ὁλόκληρον σήμερον ὑπὲρ τῶν συστηθέντων ἀπόρων εἰς τὰ φύλλα 45ον 46ον καὶ 47ον τοῦ 1915· καὶ τὸ μὲν *Πτωχὸ Χαλκιδιωτάκι* ἐνέγραψα δι' ἑνὸς ἀκόμη μῆνας, ἀπὸ 1 Μαρτίου ἕως 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ., τὸ δὲ *Φιλόμουσο Τριπολιτάκι* καὶ τὸ *Ὀρφανὸ Γειτονόπουλο* τοῦ *Πανούργου Ὀδυσσέως* δι' ἓν ἔτος ἕκαστον ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1915 ἕως 30 Νοεμβρίου 1916.

Καὶ τώρα περιμένω νέας εἰσφορᾶς διὰ νὰ ἐγγράψω καὶ τοὺς ἄλλους ἐννέα ἀπόρους ποὺ ἔχουν συστηθῆ εἰς τὰ φύλλα 49ον π. ἔ. καὶ 3ον καὶ 7ον ἐ.ἔ. Μετὰ τὴν ἐγγραφὴν δὲ καὶ τούτων θὰ δεχθῶ πάλιν πρὸς δημοσίευσιν νέας συστάσεις ἀπόρων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί θὰ πῆ, Τοτό, «τὰ ἀδοντ πτηνά»;

— Αὐτὸ δὲν ξέρεις; Νά, τὰ πουλιὰ ποὺ δὲν ἔχουν δόντια.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 33, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19 Ἀπριλίου 1916

ΤΟ Πάσχα, ἡ *Ἐρείκη*, ποὺ μ' ἀγαπᾷ τόσο πολύ, ἐτσούγκρισε μαζί μου... ἀπὸ τὴν Χίον. Καὶ πῶς τὸ κατάφερε αὐτό; Ἀτλούστατα, ἐπῆρ' ἓν αὐγὸ μὲ τὸ ἕνα χέρι — τὸ δικό της, — ἐπῆρε κι' ἄλλο ἕνα μὲ τὸ ἄλλο — τὸ δικό μου καὶ τὰ ἐτσούγγρισε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, μοῦ γράφει «ὅτι ἡ μιὰ ἄκρη τοῦ δικοῦ σου αὐγοῦ καὶ ἡ μιὰ τοῦ δικοῦ μου, ἔσπασαν. Εἴμεθα λοιπὸν ἴσα - ἴσα.» Ἔ, καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητή μου.

Διὰ τὸ ζήτημα τῶν Ἐκθέσεων, καὶ ὁ *Ἥρως τοῦ 1913* φρονεῖ, ὅτι οἱ καθηγηταὶ πρέπει νὰ εἶνε περισσότερον ἐπιεικεῖς ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν. Γιατὶ «χωρὶς νὰ τὰ παίρνη τόσο τραγικά, ὅσο ἡ φίλη μας Τρισεύγενη, νομίζει πῶς ὅταν ἕναν ἄνθρωπο τὸν ἀναγκάζουν νὰ γράψη σὲ μιὰ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν εἴτε δὲν αἰσθάνεται, εἴτε δὲν καταλαβαίνει καὶ δὲν γνωρίζει καλά, ἡ ἔκθεσις αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε καλή.» Καὶ ἐξακολουθεῖ: «Ὁ σκοπὸς τῶν ἐκθέσεων δὲν εἶνε νὰ μάθουν τὰ παιδιὰ τὴν καθαρεύουσα, — αὐτὴ δὲ ἀρκοῦν νὰ τοὺς τὴν μάθουν 14 ὧρες ἀρχαίων Ἑλληνικῶν τὴν ἑβδομάδα, — ἀλλὰ νὰ μάθουν νὰ ἐκθέτουν ὅπως πρέπει τὰς σκέψεις των.» Τὴν γνώμη μου τὴν εἶπα· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν λέγω κάθε φορά. Ἀνάγκη ἴσως εἶνε νὰκούονται κ' αἱ γνῶμαι τῶν παιδιῶν.

Πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν τί εἶνε αὐτὰ τὰ «γερμανικὰ» ποὺ φαίνονται ἀπὸ τινος ἄφθονα μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶν Ἐδδ. Διαγωνισμῶν. Εἶνε ψευδώνυμα; Ὄχι. Εἶνε ἀπλούστατα τὰ ὀνόματα Γερμανοπαίδων, ἐγκατεστημένων εἰς τὰς Ἀθήνας, ποὺ μανθάνουν ἑλληνικά, καὶ ἀγοράζουν τὸ περιοδικό μας καὶ στέλλουν τὰς λύσεις των κεῦ' ἑβδομάδα μὲ τὸ δεκάλεπτόν των. Εἶνε πολλοί· κατανεῦ νὰ εἶνε ὅσοι καὶ οἱ ἑλληνιδαιδες λῦται τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κάποτε περισσότεροι. Διὰ νὰ μὴ νομίζη λοιπὸν ὁ κόσμος ὅτι αἱ μισαὶ Ἀθῆναι κατοικοῦνται ἀπὸ Γερμανούς, ἂς στέλλουν λύσεις καὶ οἱ Ἀθηναῖοι...

Ὡραῖοι οἱ γρίφοί σου, *Χρυσῆ Α. Σ.*, καθὼς καὶ τὸ γραμματάκι σου. Κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφης συχνά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πάρης καὶ ψευδώνυμον. Ἢ μήπως ἔχει καὶ ἐξέχασες νὰ τὸ σημειώσης; Εὔχομαι καλὰς προδοῦς στὸ βιολί.

Τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, ἀπεκθένεται τὰ θαλάσσια ταξείδια, τὸ διασκεδάζουν ὅμως αἱ περιπέτειαι. Καὶ κατὰ τὸ τελευταῖόν του ταξεῖδι εἶχε μίαν περιεργοτάτην. Μπῆκε σὲ βαπόρι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, διὰ νὰ ἐπιστρέψη εἰς τὸ Γύθειον. Καὶ ξεύρετε πόσε ἔφθασε; Μετὰ μίαν ἑβδομάδα. Διότι κοντὰ στὰ Κύθηρα, τοὺς ἔπιασαν δυὸ γαλλικὰ πλοῖα, διὰ νὰ τοὺς κάμουν νησφία, καὶ τοὺς ἐκουβάλησαν εἰς τὴν Μῆλον, ὅπου ἔμειναν τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες. — Πάλι καλὰ ποὺ δὲν τοὺς ἐτορπίλλιναν...

Νὰ ξεύρετε, ὅτι καὶ τὸ *Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας* δὲν φοβᾶται καθόλου τὰ ποντίκια. Ὅπως τὸ *Βάρειον Σέλας*, μπορεῖ κ' αὐτὸ νὰ τὰ πιάνη. Ἀλλά... ὄχι μὲ τὰ χέρια του· μὲ τὴν πυράγρα, δηλαδὴ μὲ τὴ μασιά. Ἤ, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι εἶνε κάπως εὐκολώτερο. Κι' ἐγώ, ἂν καὶ γυναῖκα, τὰ πιάνω γενναιότατα μὲ... τὴ φάκα.

Τί λές, *Ἤρις!* Μακάρι νὰ εἶχα ὅλω καὶ παιδαγωγικὰ κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα, ὅλω καὶ κομμάτια διὰ μικρὰ παιδιά. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε πολὺ δύσκολα. Χρειάζονται πολλὴν τέχνην διὰ νὰ γίνουν ὅπως πρέπει. Φυσικά, ἀπὸ μίαν νηπιακὴν ἱστορούλαν, οἱ μεγάλοι δὲν περιμένουν νὰ μάθουν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγουν ψέματα ἢ νὰ κάνουν ἀτεξίες. Ἀλλ' ὅταν ἕνα τέτοιο κομμάτι εἶνε γραμμένο τεχνικά, ἀπολαμβάνουν καὶ αὐτοὶ τὴν τέχνην του. Πρέπει νὰ ξεύρης ὅτι μόνοι *μεγάλοι* συγγραφεῖς ἔγραψαν ὡραῖα *πράγματα διὰ μικρούς*. Τὰ δὲ παραμύθια τοῦ Ἀνδερσεν εἶνε ἐντρύφημα πάσης ἡλικίας.

Νόστιμη πρωταπριλιὰ ἔκαμαν τῆς *Τρελλῆς Κορφιατοπούλας*. Ξέρουν πόσον μ' ἀγαπᾷ καὶ τῆς εἶπαν ὅτι δὲν θὰ ἐκδίδωμαι πλέον, ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις διέταξε. τὰ χρήματα ποὺ δίδουν τὰ παιδιὰ διὰ τὴν Ἀεάπλασιν, νὰ τὰ δίδουν εἰς τὸ ἑξῆς διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν ἐπιστράτων. Καὶ ἡ *Τρελλὴ Κορφιατοπούλα* τὸ πίστευε στὴν ἀρχὴ καὶ ἀλησύχησε πολύ. Ἔπειτα ὅμως τὸ κατάλαβε καὶ ἀνταπέδωσεν ἐπιτυχῶς τὸ «ἀπριλιάτικο ψάρι»...

Ἀνθρωιμένε Κουραμπιέ, τὰ ποτελέσματα ἀνεβλήθησαν ἕνεκα τῶν ἐορτῶν, ποὺ δὲν μοῦ ἄφιναν πολλὰς ὥρας δι' ἐργασίαν. Τακτικά, καὶ κατόπιν αὐστηροῦ ἐλέγχου, παραδίδω εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, τὰ μὲν φύλλα τῶν Ἐπαρχιῶν ὅλα τὴν Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα, τὰ δὲ φύλλα τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς, καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, τὴν Παρασκευὴν πρὸ μεσημβρίας. Ἑπομένως πᾶσα βραδύτης περὶ τὴν διανομὴν ὀφείλεται εἰς τὴν ἀταξίαν τῶν κατὰ τόπους Ταχυδρομείων.

Δὲν ἔχεις δίκαιο, *Θαλασσοσκοῦλι τοῦ Στόλου*, διότι ἕνα ποίημα, καὶ χωρὶς ὁμοιοκαταληξίαν, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὡραιότατον. Ὅσον διὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰ κοσμήματα, βεβαίως εἰς ἕνα φύλλον πιάνουν τόπον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀτολίζουν. Φύλλον δὲ διὰ παιδιά, εἶνε ἀπαραίτητον νὰ εἶνε ὀτολισμένον. Ποίημα ἰδικόν σου, καλλίτερον ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα, δὲν ὑῆρα.

Ποῖος νὰ εἶνε «ὁ φίλος μου», ποὺ μοῦ ἔστειλε μίαν χαριτωμένην εἰκονίτσαν μὲ χρώματα, ἐπάνω εἰς χαρτόπανον. Τάρχικά του τὰ διαβάζω Ε. Ι. Μήπως λέγεται Εὐάγγελος;... Καὶ τὸ γράψιμόν του μοιάζει ὀλίγον — ἂν καὶ παραποιημένον, — μὲ τὸ γράψιμον ἑνὸς Εὐαγγέλου ποῦ ἔχω συνδρομητήν. Ἀλλ' ὅποιος καὶ ἂν εἶνε, τὸν εὐχαριστῶ πολύ.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας*, *Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος*, *Τιάρκος*, *Κοσμοκράτωρ*, *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* καὶ *Ἔνδοξος Γαλλία*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ἀδέξιος Κυνηγός».—«Τὸ κέντημα τῆς μικρᾶς».—«Ἐκκλησάκι».— «Δάσος—θάλασσα» κτλ.— «Ἀπὸ τὰ φαιδρά».— «Ὁ Νικηφόρος Βοῦτωνος.— «Παράδοξος γνωριμία».— «Ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια».— «Ὁ Πόλεμος».— «Μιὰ πρωτομαγιά».— «Ἡ Διάπλασις».— «Ξυμβουλή».— «Ὁ Κωστῆς καὶ τὸ Γατάκι».— «Τὸ πάθημα τῆς ἐξαδέλφης μου».— «Ἀνοιξιάτικη δραδυά».— «Ἡ πεῖνα».— Ὁ καφφιὰς ζτ' ἀργαστήρί του». — «Γράμμα μιᾶ φορά».— «Φραγκίσκος ὁ Α'.» — Ὀχιὰ καὶ Βδέλλα». — «Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἐδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Νὶκ Κάστερ*, ἀ. ("Ἐν. Ἔλευθ. Ζήσε). *Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου*, ἀ. (;) *Πάλλουσα Καρδία*, κ. (ΑΔ). *Γιὰ τὴν Πατρίδα*, ἀ. (ΑΔ). *Τολμηρὰ Ἀμαζὼν* κ. (ΑΠ). *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. (ΠΠ). *Ἀρχιζιζάνιον*, ἀ. (ΔΜ). *Γάλλος Ἀεροπόρος*, ἀ, (ΚΠ). *Ἀάφνης Στέφανος* ἀ. (ΓΚ). *Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπταλόφου*, ἀ. (ΓΓ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Πανελλήνιος Ἕνωσις* ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Πανελλήνιος Ἕνωσις*, (0) μὲ *Ἐλληνικὴν Νίκην*. *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*, *Ἰνώ*, *Φούλαν*, *καὶ ψευδωνυμούχους Ἤπειρώτας*.—ἡ *Χρυσαλλὶς* (0) μὲ *Μίαν Τρελλούλαν*, *Πεταχτὴν Νεραϊδούλαν*, *Τρελλὴν Ξανθούλαν*, *Νοσταλγίαν*, *Ρεζεντάν*, *Ἰνώ*, *Ἤρωδα*.—ἡ *Μανιατοπούλα* (0) μὲ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Ἕνα Χειωτάκι*, *Τηλεσίλλαν*, *Κάκιαν*, *Μονάκριβην*, *Ἀγριοβιολέτταν*, *Γυθειωτάκι*, *Μποσουέ*.—ἡ *Ἀεμώνη*, (0) μὲ *Πολύμητιν Ὀδυσσέα*, *Ὡραίαν Γαλάτειαν*, *Πειρακτήριον*, *Κυκλαμίνν*, *Ἀκακίαν*, *Ὡραιοπαθῆ*, *Χάριτα*.—ὁ *Θρίαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, (0) μὲ *Τέλλον Ἄγραν*, *Φούλαν*, *Ἐβελίναν*, *Ρεμβώδη Σελήνν*, *Κῦμα τῆς Κερκύρας*, *Μελαγχολικὴν Κορφιατοπούλαν*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Τρελλὴν Κορφιατοπούλαν*, *Τρελλὴν Ξανθούλαν*, *Ἰδιότροπην Ξανθούλαν*, *Ξενιτευμένην Κορφιατοπούλαν*, *Ἤρωϊδα Ἀκρωκεραυνίων*, *Ὡραιοπαθῆ*, *Μίαν Τρελλούλαν*.—ἡ *Χρυσανγὴ*, (0) μὲ *Ἄπτερον Νίκην*, *Μίαν Τρελλούλαν*, *Σκλαβωμένον Ἕλληνα*.—ὁ *Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Τέλλον Ἄγραν*, *Φωνὴν τῆς Πατρίδος*, *Ἀστέρα τῆς Δόξης*, *Μίαν Τρελλούλαν*, *Πειρακτήριον*, *Λήθην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀντώνιον Κ. Ι.* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς.) *Ἀνεμώνην* (τὸ ἔστειλα.) *Ἑλλάδα τοῦ Βενιζέλου* (ἔστειλα· τί ὡραῖο Πάσχα θὰ ἔκαμες στὸ σπίτι σου, μὲ τοὺς γονεῖς σου, ποὺ εἶχες νὰ τοὺς ἰδῆς ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα·) *Γυθειωτάκι* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς· τὸ φύλλον θὰ ἔτυχε νάργήσῃ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, διότι ἀπ' ἐδῶ ἐστάλη τὴν ἡμέραν του. ἐγέλασα ὅμως μὲ τὸ σταύρωμα ποῦ ἔκαμες τοῦ διανομέως·) *Κῦμα τῆς Κερκύρας* (ἔβαδε, εὐχαριστῶ·) *Ἀκαταμάχητον Στρατηλάτην* (χάρην τῶν λύσεων ἔστειλα·) *Ὡραίαν Κέρκυραν* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· κ' ἐγὼ μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ σὲ γνωρίσω·) *Ἀφηγημένον* εὐχαριστῶ πολύ·) *Δ. Κ. Γαρδ.* (ἀκόμη περισσότερον οἱ γραμματάκι σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφης ὅποτε μπορῇς· ὄχι, εἰς τὸ Μαγ. Γράμμα τοῦ 7ου φύλλου δὲν ὑπάρχει κανένα λάθος·) *Κλέφτικο Βόλι* (ναί, ἕνα τέτοιο μυθυστόρημα θὰ διαδεχθῇ τὴν «Κασσετίναν»· ἀλλὰ δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη·) *Πέτρον Θ. Σοφ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ περιμένω·) *Εὐχὴν τῆς Μάνας* (χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου· νομίζω ὅτι «σκοῖπ» ἐλέγοντο τὰ χαρτιὰ κάποιου Δανείου. ποῦ ἦτο τότε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας· ἔτσι ὠνομάσθη ἡ ἐφημερὶς «Σκοῖπ», ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο σατυρική·) *Ἀγαθὸν Διάβολον* (δύνασαι· ἀλλὰ διατὶ δὲν συμβουλεύσαι τὸν «Ὀδηγόν»;) *Παναγιώτην Σ. Δ.* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια· διέκοψε προσωρινῶς ἕνεκεν ἄλλων ἀσχολιῶν του, ἀλλὰ θὰ ξαναρχίσῃ·) *Ὑπὲρ Πατρίδος* (ἔστειλα·) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (διότι τὸ ὄνομα μόνον ὑπάρχει· εἰς τὰ τετράδιά σου Μ. Μυστικῶν μὴ βάζῃς ἀριθμόν· τὰριθμεῖ ἐκεῖνος ποὺ τὰ λαμβάνει, διὰ νὰ ξεύρῃ πόσα ἔχει.) *Ποῖος Εἶμαι* (ἔχει καλῶς·) *Μαργαρίταν Κλ.* (χαίρω πολὺ· χαιρωτάτη ἡ ἐπιστολή σου· γράφε μου·) *Ἀερόμηλο Ναυτόπουλο* (ἔβαδε·) *Κλεφτόπουλο τοῦ 21* (ἔστειλα·) *Χρυσαυγὴν* (εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις σοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διαβάσῃς μὲ προσοχήν·) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἐλευθερίας* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχὴν καὶ ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς·) *Χαλασμὸν Κόσμου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔχει καλῶς·) *Θσκὰρ Μπάσυμαν* (βέβαίως, εἰμπορεῖς νὰ πάρης καὶ ψευδώνυμον·) *Ἀρχιζιζάνιον* (τώρα ποῦ ἔχεις ψευδώνυμον, καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς ὅλα.) *Ὑ*

μνον τῆς Ἐλευθερίας (ἔπτειλα δεκαὶ καὶ μεταφράσεις.) *Δάφνης Στέφανον* (ναί, εἰς ὅλους δωρεάν.) *Σχολαστικὸν Φιλόσοφον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Φιλομήτορα, Ἰτέαν, Ἰηπέα τοῦ Θανάτου, Ἰωάν. Α. Πολυχρονιάδην, Λουκᾶν Ν. Κόκην, Νύμφην τοῦ Αἰγαίου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18ην Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 15ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Ἰουνίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

253. Δεξίγριφος

Σύγχρονον βασιλέα
Μὲ ἄνθη ἐφιλοδώρησα
Κι' εἶδα μ' αὐτὸ νὰ γίνῃ
Βασίλισσα κι' ἀπόρησα.

Ἐστάλη ὑπὸ Κοραλίας Καστρίτου.

254. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ μέρος τοῦ κορμοῦ σου,
Ἀφαιρῶν τὴν κεφαλήν,
Ἐν θαλασσινὸν θὰ ἴδῃς
Νὰ προβάλ' εἰς τὴν στιγμήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δημητριούλας.

255. Μεταγραμματισμὸς

Πτηνοῦ ἐκ τῶν ἀγαπητῶν
Τὴν κεφαλὴν ἀλλάζεις,
Καὶ κάποιον τῶν ἑπτὰ σοφῶν
Εὐθὺς παρουσιάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Γαλλίας.

256. Ἀναγραμματισμὸς

Ἕνα τῶν Μηνῶν ἀνεγραμμάτισα
Καὶ μεγάλο ὄρος ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Πατρίδος.

257. Γωνία.

\+ * * * * = Ἀρχαία Βασίλισσα ὡραία.
* + * * * = Ἀντωνυμία.
** + ** = Ὀπωρικόν.
* + * * * = Διαφανὲς σῶμα.
\+ * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Οἱ σταυροὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυάτιδος.

258—260. Ἀστεῖα Παρορράματα.

1. — Τὴν κλῶσσά σου κράτει.
2. — Φεῦγε τὴν τροφήν.
3. — Τὸ ἀργὸν καὶ χῶραν ἔχει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ξανθούλας.

261. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
2 3 4 5 = Βασίλισσα.
3 2 4 2 6 = Ὁμιλία.
4 5 3 5 = Τροφή.
5 4 4 3 2 6 = Κάτοικος τῆς Εὐρώπης.
6 5 1 1 5 6 = Ἅγιος.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Γ. Λέγγερη

262. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, *ὥστε* διὰ τῶν ἀρχικῶν των νὰ σχηματισθῇ νῆσος τοῦ Αἰγαίου:

Ἄτυχος, Ἄγριος, Ὄχι, Ἁμαρτωλός, Καταστρέφω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματωμένο Ξίφος

263. Μικτόν.

α - μ - ε η - β ρ β ρ ς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνομάχου

264. Γρῖφος

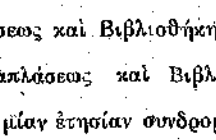

μελ' 1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τῆς Σαπφοῦς

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1916

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2315 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ἀπριλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

1587, ἐκέρδισεν ἐν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

769, 935, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

299,2050,1292, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

465, 1571, 13, 2148, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

344,803, 1706, 593, 1967, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

166,1038,512,1121,2115, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

119,1444,403,1811,868,993,2220,1690,1938,1383, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3.50.

1989,1756,2164,1887,77,1249,658,2309,250,487,72,2074,320,1610,175, 788,311,1075,726,847, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 22ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος *αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας*. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπευθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1916 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀναιξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἰουλίου 1916. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Γ' Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Β'.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—117]

Ἀνταλάσσω C. P. μέσον «Διαπλάσεως». Καλλίτερον βραβεῦσω διὰ τόμου δραχμῆς. Μέχρι τέλους Μαΐου.—*Ὁ τρομερὸς* ***Νὶκ Κάρτερ.***

[15'—118]

Νύμφη τοῦ *Αἰγαίου* καὶ *Πειραϊκὲ Διάβολε*, εὐχαριστῶ θερμῶς. Δέχεσθε ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μέσω Γραφείου «Διαπλάσεως»;

Κοσμοκράτωρ

[15'—119]

Κόρη τῶν *Κυμάτων* καὶ *Βουλγαροφάγε Ἕλληνα*, τί γίνεσθε; Θὰ ἱδρύσετε Σύλλογον;

Πόθος τῆς Πατρίδος

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 13—19 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Πηνελόπη Σ. Μωραΐτου, Α. Β. Βασιλόπουλος, Βασιλικὴ Σ. Φραντζῆ, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Β. Κ. Χαρουμόπος, Ἀγγελικὴ Κ. Χαρακόπου, Δ. Ι. Παναγιωτόπουλος, Χ. Ρεμαντᾶς, Ἀγγελικὴ Μ. Ζωγράφου, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν. Ἱππεὺς τοῦ Θανάτου, Α. Ν. Φραγκίσκας, Δ. Π. Μακρῆς, Α. Φιλόπης, Ὠρίων, Κ. Δ. Μάρκου, Α. Χάμπιχ, Ρ. Μπόσσελτ, Μ. Μαϊνκλερ, Ι. Σράντερ, Κ. Χέλμερντινγκ, Φρ. Πλάνκ, Ε. Χάαρτμαν, Α. Χριστιάνσεν, Π. Ρόζενφελτ, Ε. Νάουμανν, Ε. Τάλμποτ, Ν. Σόσσερστ, Οὔγος Τσῆτς, Ο. Πέντερ, Φ. Βίντερλιχ, Φ. Φίσσερ, Κ. Βέλτμαν, Χ. Ἄντρεζεν, Π. Σλέγκερτ, Ἄλεξ. Γ. Γαλάνης, Π. Η. Χαρδαβέλλας, Χ. Α. Διακοβλῆς, Π. Ψόλλογλου. Δ. Πρνίγκλ, Ποιήτρια Σαπφώ, Α. Δελιγιάννης, Κ. Καζαμπάκας.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Δ. Παπαδημητρίου.

ΒΟΛΟΥ: Χαρίκλεια Ε. Κάτσικα, Ε. Ἠλίας.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Εὐθ. Ν. Σκαντζῆς, Α. Κ. Κολόμβας, Κ. Ι. Μαστροκώσταις.

ΘΕΣΝΙΚΗΣ: Γενναῖο Στενημαχιωτάκα.

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μορφέσης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Βασιλικὴ Κιτσολάμπρου, Φερενίκη Δ. Τσουκανέλη.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Σ. Ι. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Χ. Καφκίκης, Π. Α. Γρέκ, Δ. Γ. Δεσύλλας, Λιέττα Γ. Δεσύλλα, Δήμητρα Σοτέρη, Νηνεμία, Κ. Δ. Μαρτίνης, Σ. Α. Κεφαλᾶς.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος.

ΚΡΕΣΤΑΙΝΩΝ: Ι. Πρίγκουρης, Π. Χαραλαμπόπουλος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδωρόπουλος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Χ. Καφκέφαλος, Χ. Γ. Θάνος, Δέσποινα Χ. Θάνου, Χ. Α. Σκολίδης, Χ. Δ. Βλαχογιάννης, Ν. Π. Κατσούρης, Γ. Καστριώτης.

ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Γ. Ν. Γιαννούσης, Ν. Α. Παπαχρήστου.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Ἠλ. Π. Πετμεζᾶς.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Η. Μ. Μέλλος, Κ. Παραδέλλης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Χ. Π. Πολυμενόπουλος, Κ. Γ. Θεοδοσίου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Α. Ι. Πλατυμέσης, Π. Σ. Καρόμαλης, Ἀνδριάνα Γ. Σπαγαδώρου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Σ. Μιχαλᾶς, Ν. Ι. Μπάρδης, Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Χ. Δ. Περδικάρης, Ν. Π. Χρυσαφόπουλος, Δ. Γ. Πειρουνάκης, Ν. Ζ. Ζωγραφίδης, Ν. Γολλέστης, Μαθητὴς Γυμνασίου, Π. Χ. Κολυβᾶς, Τ. Φόλταν, Τ. Σχόλος, Δ. Πιτόνς, Π. Κλάουνιγκ, Α. Δ. Κακογιάννης, Γ. Θ. Πανάγος, Μαρία Χ. Ἀναγνωστοπούλου, Δ. Ἀλραπογιάννης, Α. Χ. Καραφύλλης, Δ. Χρ. Λοιδωρικώτης, Δ. Σ. Μπαγλαντζῆς, Γρ. Ι. Ἀρμενάντης, Αἰκ. Χ. Καραφύλλη, Φ. Μ. Πέκκας.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: *Παπᾶς.*

ΠΥΡΓΟΥ: Ε. Δ. Ἀγγελόπουλος, Δ. Α. Ἀποστολάκης, Ζ. Παπαμιχαλόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Π. Κατσιμαντῆ, Θεοδώρα Μιχαήλ, Αὐγουστῖνος Δαπόντες, Μόσχα Δ. Δαπόντε, Μαρία Ι. Θεοδωρακόπου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ν. Καραγιάννης, Χ. Ριζόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ι. Δ. Παπαδόπουλος, Παρθένος τῶν Δασῶν, Γ. Ν. Τσελᾶς.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ι. Χ. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς πέντε: ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Α. ΔΙΑΠΟΥΛΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΠ. ΚΟΛΟΜΒΑΣ ἐν Γαλαξειδίου, ΔΕΣΠΟΙΝΑ Χ. ΘΑΝΟΥ ἐν Λαυρείῳ, ΜΑΡΙΑ Χ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πειραιεῖ καὶ ΓΕΩΡΓ. Ν. ΤΣΕΛΑΣ ἐν Τριπόλει, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.